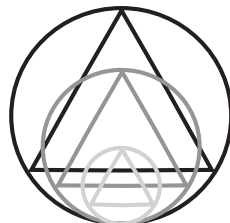

IOAN GYURI PASCU

Purtătorul de cuvinte

**Cartea Daath
Publishing House**

București, 2013

Colecția Poezii, Gânduri, Desene

Motto:

*Consumul excesiv de gânduri
dăunează grav seninătății!*

Album 1 de gânduri și de spații

Mustangii

În pace fiind
închis-am ochii să privesc spre veșnicie.
Și am văzut mustangii-n preerie.
Eu liberi îi credeam
dar, cum priveam,
cuprinși de teamă îmi păreau
și disperăți, cum alergau
prea nesălbatici, nefiresc de îngroziți,
chiar obosiți.
Și ochii i-am deschis:
„Așa mustangi fricoși - am zis -
să nu-mi mai iasă-n cale!”
„Nu sunt mustangi adevărați - îmi zise Vocea -
sunt gândurile tale!”

Smintit

Inima mea, când vorbește, știi,
spune poezii.

Ochii mei sunt maeștri graffiti,
pictează viață pe străzile pustii.

Mâinile mele dezmiardă orizontul
scriind cu arătătorul: „speranță”.

Mintea mea a obosit încercând să înțeleagă atâtea minuni
și-a intrat în vacanță.

Genetica Genezei

Atunci când a făcut
Universul
cum a putut, oare,
Dumnezeu
să iubească atât de tare
mulțimea vidă
încât s-o lase gravidă
și ea să-l nască pe Unu
și el să se dividă?
Se pare că Pitagora știa,
dar n-a spus nimănui.
Cel puțin mie așa mi-a spus un specialist în microbiologie
celulară din Vaslui

Spațiu meschin

Cât de neconfortabil trebuie că se simte
Iubirea
când e înghesuită de oameni
în cuvinte!
E altceva într-un tango,
într-un ocean
sau când are drept tavan
infinitul cerului!

Leneșul mai mult aleargă

Am urcat scara în spirală
și-am trecut prin poarta de lumină:
„Bine-ați venit în ADN-ul dumneavoastră!”
roști piticul Proteină
„Doriți în biblioteca-labirint?”
„N-aș îndrăzni! De ce să mint,
mi-e teamă să mă întâlnesc cu mine,
să mă cunosc prea bine.
Știi, nu-mi prea vine
să dau iama printre gene,
mi-e cam lene
și mi-e că activez cine știe ce talent
latent.
Și-așa, de-o vreme,
văd că scriu poeme,
ca să nu-ți mai zic că ieri, într-un acces romantic,
i-am făcut curte creierului cuantic.”

Atât mi-a trebuit! Că nu, că hai în stele,
în universuri paralele...
Fii ba particulă, ba undă,
ba că-ntr-o gaură neagră vrea să se ascundă
și eu să fiu observator...
Și-acuma am cărcei la un picior!
“Nu, gata, că deseară trebuie să cânt frumos!
Și-așa nu mă mai ia lumea în serios!”

„Bine, zise Proteină,

Azi e lună plină

și vă păsuiesc.

Da' să știți c-ați ratat un trilion de moduri de a spune TE IUBESC!”

Ce-am fost și ce-am ajuns

Mă întâlnesc cu unii, alții, care îmi zic că sunt interesant
Când sunt acel megavesel comediant,
Nu când am aerul acela superior
De cantautor
Care face și cântă de-alea triste
De stat cu nasurile în batiste.

Îmi zic: „Ok. Sunt mișto și baladele alea
Da' mai zi și tu un banc, că ne apucă jalea!”
Eu le răspund cu nedumerire
Că și tristețea face parte din fericire.

Atuncea, scapă câte-un „of”
„Hai, că acuma ești și filosof!
De fapt, am văzut că acu' mai și scrii
Maxime, aforisme, poezii...
M-ai omorât, măi frate!
Mai rămâne să scrii tratate
De cuantică și microbiologie!”
„Nu-i timplu' trecut. Cine știe?”

„Eu, care ziceam că te ador!
Nici nu mai apari la televizor...
Ce mișto erau serile de la Costinești!
Acu' ești superior, ne aburești!”

„Oamenii se mai schimbă.”
„Hai, mă, du-te și te plimbă!
Salut, că nu mai ai umor.
Ești chiar prea plictisitor!”